

Mammor och puppor

Det spelar ingen roll hur mycket jag älskar den där ungen, eller hur många förslag och förmaningar jag överöser honom med. Jag kan tassa på tå eller slå näven i bordet. Jag kan ligga sömlös om nätterna och komma på lösningar som förtjänar nobelpris. Jag skulle kunna torrlägga Atlanten och ta ner månen om det behövdes, men det gör detsamma. Han vill ändå inte ha min hjälp.

Han är stor nu och ska klara motgångarna på egen hand. Ingenting jag tänker eller säger gör någon skillnad, men det är väl som det ska vara. Livet kallas det visst. Men vilket liv! Jag hatar det! Att inte få rå om längre. Inte kunna beskydda och trösta. Inte känna att man i allvarets och smärtans stund faktiskt kan ge lindring genom att finnas där. Med min dotter är det samma sak. Hon seglar iväg på ett moln mot horisonten och jag tänker att det går aldrig bra. Först var hon liten och min i evigheter, sen gick det så fort att jag inte ens hann skicka med en fallskärm. Nu står jag här och hoppar jämfota. En löjlig figur. Maktlös. Ingen av dem vänder sig ens om och vinkar.

I ett av dessa frustrerande ögonblick ringde jag mamma. Hon borde ju veta hur man knyter an till sina barn och får det att hålla. Men hon skrattade rått. - Vad trodde du? sa hon och avbröt sig för att torka tårarna. Tror du att du var så lätt i den där åldern? Du var ju värst av alla. Man fick inte veta nånting om dig. Otäckast var när du försvann. Då fick vi ringa till skolan och fråga om du levde. Jag vet fortfarande inte vad du höll på med under den där perioden. Plötsligt kände jag hur det var, de där åren när allt hände inuti mig. Mamma var klok nog att inte ta det personligt. För mig var alla oanvändbara. Jag måste själv och jag prövade mig fram. Det gjorde ont. Jag kom fram till allvarliga insikter om världen och människorna. Insikter som la grunden till den jag är idag. Ja, man skulle till och med kunna säga att det var då jag föddes. När jag var tjugo. Inte undra på att mina barn är avståndstagande. De har ju fullt upp med att bli till.

När jag tänker på puberteten är den för mig som ett puppstadium, ett tvättäkta förvandlingsnummer. Larven kryper inte omkring och äter blad tills den får vingar. Den måste först hänga sig upp och ner, bygga ett ointagligt skal och därinne upplösas i atomer. Ingen vet hur det går till, men en dag är den färdig. Den har tagit ny form, spräcker höljet och är en annan. Det finns inga genvägar, ingen annan väg framåt. Först implodera, sen bli den man är. Enligt mamma är det bara att vänta. Jag har för övrigt inget val. Inte ens när jag ser att barnen har ont, när de är olyckliga, vilsna och fattar korkade beslut. Man får helt sonika ge sig till tåls. En dag kommer de tillbaka och har ett och annat att berätta. Det är i varje fall vad min mamma säger, och hon borde ju veta vad hon talar om.

© Tina Messing

Även publicerad i Psoriasistidningen 5/2009